

Mažyčiai šuneliai

Susipažinkite

Žilvitis
Būrio
vadas!

Pipiras
Šelmiškas
šunelis!

Dobilė

Drovi ir miela.

Rūgštinė
Išmintinga
sena šunytė.

Susipažinkite su Beatriče Blum.

Septynerius metus Betė su mama gyveno labai mažame name labai dideliame mieste. Bet šiandien jų laukė ilga kelionė į labai didelį namą labai mažame mieste. Jos kraustėsi pas močiutę ir senelį!

Kadangi mamai reikėjo vis daugiau dirbti, o seneliams buvo vis sunkiau keliauti, visi nusprendė, ką daryti, kad galėtų būti kartu.

Betė negalėjo sulaukti, kada juos pamatys.

„Kažin, ar jie atpažins mane?“ –
pagalvojo mergaitė.

Mama sakė, kad atėjo laikas naujiems išbandymams, o močiutė ir senelis galėtų padėti. Laimė, gera pagalbininkė buvo ir Betė – ji buvo mamos, šunų kirpėjos, vyriausioji padėjėja. Abi kartu važinėjo

šunų kirpimui pritaikytu furgonu,
gražindamos gauruotus augintinius.

Betė rūpinosi visais gyvūnas, bet ypač šunimis. Jai labai patiko jų šiltos letenėlės ir blizgančios akys, bet labiausiai patiko tai, kiek daug jie pasakydavo neištardami žodžių. Kartais Betei norėdavosi, kad ir žmonės galėtų susikalbėti be žodžių.

Kai kuriems žmonėms visai lengva kalbėti – pasakyti, ką galvoja; paaiškinti, kaip jaučiasi; paklausti kitų, kaip jiems sekasi, ir papasakoti, ką sapnavo naktį.

Betė nebuvo viena iš jų. Jos galvoje, taip pat kaip ir tavo bei mano, kirbėjo daugybė minčių, bet pasiekusios burną jos nevirsdavo žodžiais. Betė ten jas ir palikdavo, nesistengdavo išsakyti garsiai. Ji buvo drovi.

Per kiekvieną tėvų susirinkimą mokytojai sakydavo mamai, kad ji rami ir gero būdo mergaitė, niekada neatkreipianti į save dėmesio. Tiesą sakant, Betė buvo tokia rami ir gera, jog kartą net dvidešimt minučių niekas nė nepastebėjo, kad jos nėra klasėje. Vėliau rado ją žaidimų aikštelėje, stumiančią lapus į krūvas ir darančią prieglobstį ežiams.

Važiuodama pas senelius Betė mąstė,
ką veikia dabar jau buvę klasiokai.

Viso, Bete! Pasiilgsiu tavęs!
Marija x

Man patiko sėdėti
šalia tavęs.
Henris x

Neprisimenu, kad būčiau
kalbėjęs su tavim,
bet tu labai miela.
Džošas x

Prašau žaisti internetinius
žaidimus su manimi, jei
mamos mums leis.
MJ x

Nepamiršk per pietus
paprasyti keptų bulvių,
nes gausi lėkštę pupelių
kaip anąkart. Vinė X

Myliu tave, Bete, nepamiršk
manęs! Mėja x

Aš irgi noriu keliauti.
Lukas

Važiuojant tolyn žalias pievas pakeitė
mielos gatvelės, ore sklido židinių dūmų
kvapas.

– O, žiūrėk, Bete, tai gali būti naujas klientas! – pasakė mama, rodydama į šaligatviu besiritantį karamelinės spalvos žvilgančių garbanų kamuoliuką. Tai kokerpudelis išėjo pasivaikščioti su savo šeimininku.

– Gal naujuose namuose galėsime turėti savo šunį? – labai to tikėdamasi paklausė Betė.

– Turiu tokį planą! – atsakė mama. – Kada nors jį įvykdysiu!

Betė suprato, kad laukti reikės ilgai, nes mama turėjo daug planų.

Netrukus furgonas pasuko į krūmais apaugusi keliuką, ir apšviestas saulėlydžio išniro namas.

Ant lentelės su užrašu BLUMŲ NAMAS tupėjo juodasis strazdas ir stebėjo naujus atvykėlius.

– Štai ir mūsų naujieji namai! Ar prisimeni šią vietą? – paklausė mama, keldama iš furgono lagaminą.